

VALERIE
BOWMANOVÁ

Grófove
lekcie

Ona ho učí pravidlám, on ju, ako ich porušiť

IKAR

*Grófowe
lekcje*

VALERIE
BOWMANOVÁ

*Grófave
lekcie*

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Valerie Bowman
EARL LESSONS

Copyright © 2021 by June Third Enterprises, LLC.

All rights reserved

Translation © 2024 by Miriam Ghaniová

Book Cover Design © Lyndsey Llewellyn at Llewellyn Designs

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9592-6

*Venujem svojej neteri Ell Pikorovej,
ktorá je konečne dosť veľká,
aby som jej darovala knihu.*

PROLÓG

*Mestský dom markíza z Bellinghamu,
Londýn júl 1797*

Annabelle prebudil z tvrdého spánku čísi burácajúci hlas. Srdce jej prudko búšilo, preto si pritisla prikrývku k brade. *Prosím, nie. Ach nie, nie.*

Už nikdy viac.

V izbe vládla tma. Vždy sa bála temnoty, ale tma nebola nič v porovnaní s tým, čo sa dialo na chodbe.

„Preboha, Angelina, nebudem trpieť tvoju neposlušnosť!“ ozval sa zvýšený desivý hlas.

Annabelle si s vytreštenými očami pritiahla prikrývku až na nos a zahrabala sa do bezpečia. Otec opäť kričal na mamu. Stávalo sa to čoraz častejšie. Od posledného prípadu ubehlo už niekoľko týždňov a Annabelle sa bála, kedy sa to zopakuje znova.

„George, prosím ťa. Zobudíš deti,“ ozval sa matkin tenký, vystrašený hlas.

Annabelle zalapala po dychu. Mala len päť rokov, ale vedela, aké je to hrozné. Vždy sa to začínalo rovnako, krikom a potom nasledovala bitka. Zakaždým sa to aj skončilo rovnako, maminým plačom a prosbami.

Annabelle sa chcela zošmyknúť z postele a schovať sa pod ňu. To býval jej prvý inštinkt. Skryť sa. Lenže jej starší brat Beau by ju mohol potrebovať, aj keď bol dosť odvážny, aby

sa pokúsil otcovi postaviť. Beau už v minulosti utržil dosť modrín a dokonca mal zlomenú ruku, keď sa snažil brániť mamu pred otcovým opileckým besnením. Annabelle sa teraz triasla strachom o Beaua. Mohol sa vystaviť nebezpečenstvu ako inokedy.

Annabelle nepochybovala, že aj Beau sa už prebudil. V jedenástich rokoch sa považoval za hlavu domu a staral sa, aby mama a Annabelle boli v bezpečí počas takýchto nocí, keď otec začal vyvádzať. Beau sa však nemohol rovnáť vysokému, surovému otcovi.

Bud' odvážna. Bud' smelá. Bud' hrdinská.

Annabelle odhodila prikrývku, s nevôľou vstala z postele a pripravila sa na hrozné stretnutie. Temno ju desilo, ale prinútila sa prebehnúť po širokom koberci v spálni k dverám. Rozrazila ich a vykukla do prázdnej chodby.

Ticho.

Mĺkvosť nemusela znamenať nič dobré. Ticho bolo zvyčajne predohrou k najhoršiemu.

Bud' odvážna. Bud' odvážna. Bud' odvážna. V duchu si neprestajne opakovala znova a znova tie dve slová. Napokon ťažko prehltna, prinútila sa dostatočne naširoko otvoriť dvere a vkĺzla do rovnako tmavej chodby. Annabelle sa chrbtom oprela o vytapetovanú stenu a dýchala tak ťažko, až ju boleli pľúca. Smerovala k matkinej spálni.

Tušila to. Prešla okolo izby svojho brata. Dvere boli otvorené a jeho prázdnu posteľ osvetľovala zapálená sviečka. Samozrejme, Beau už utekal mame na pomoc. Annabelle vystrela pleciami.

Bud' smelá, bud' smelá, bud' smelá. Pokračovala v nejstej ceste k dverám matkinej spálne.

Našla ich zatvorené. Beau za sebou nepochybné zavrel dvere v nádeji, že ju rozruch nezobudí. Annabelle sa zhlbo-

Grófove lekcie

ka nadýchla a opatrne sa načiahla po kľúčke. Prudký úder ju prinútil odtrhnúť ruku.

Z izby sa ozvalo zakňučanie. Annabelle sa pokúsila znova chytiť kľučku a zahnela slzy, ktoré jej vytryskli z očí. Otočila kľúčkou, pootvorila dvere a štrbinkou uvidela mamu krčiť sa vo vzdialenom rohu miestnosti. Nad ňou sa týčil otec, v jednej ruke držal vysoký strieborný svietnik, v druhej pohár naplnený hnedou tekutinou. Vždy ho mal počas noci ako táto. Odvážny Beau stál pred mamou a uhýbal otcovým mávaním svietnikom.

„Prosím ťa, George!“ zvolala opätovne mama. „Neubližuj mu. Beau, miláčik, vráť sa do postele. Prosím.“

V matkinom hlase zneli zúfalstvo a strach. Annabelle sa zachvela. Kolená sa jej roztriasli a ruka zastala na kľúčke. Vždy mala pocit, že sa v takéto noci povracia. Nedokázala však odtrhnúť pohľad od hroznej scény, ktorá sa odohrávala pred ňou. Zdesene pozerala pred seba a po líkach jej stekali slzy.

Beau namiesto ústupu zdvihol päste a bránil sa nimi pred otcom. Annabelle aj z diaľky videla, že sa trasie. Bála sa oňho, ale jej brat bol odvážny. Bojoval by dovtedy, kým by už ďalej nevládal. Mama mu nedokázala povedať nič, čo by ho prinútilo odísť.

Annabelle zavrela na chvíľu oči a pomodlila sa. Raz sa spýtala farára, čo má robiť, keď potrebuje Božiu pomoc. Farár jej poradil, aby sa modlila. Treba sa modliť a prosiť a Boh sa o všetko postará. Annabelle sa zakaždým modlila, ale jej modlitby nikto jakživ nevyslyšal. Otec stále pokračoval v kriku. Neprestával matku biť, až kým nestriekala krv alebo jej nezlomil kosť.

„Uхни mi z cesty, darebák! Už to viac nebudem opakovať!“ ozval sa otec hromovým hlasom. Annabelle opäť otvorila oči a videla, ako sa zaháňa svietnikom po Beauovi.

Chlapec však bol rýchlejší a obratnejší ako otec, keď si vypil. Beau ľahko odskočil nabok a vyhol sa úderu ťažkého svietnika, čo otca rozzúrilo ešte viac. Syn cúvol k dverám, no otec postupoval k nemu a znova sa po ňom zahnal. Opäť minul a Beau pokračoval v ústupe. Snažil sa odlákať otca od mamy, usiloval sa mu zabrániť, aby jej znova ublížil. A pritom sa sám ocitol v nebezpečenstve.

Annabelle si opakom ruky utrela slzy a otvorila naširoko dvere. Dúfala, že si to Beau všimne, a ak bude treba, vybehne von. Beau však nebol z tých, čo by utekali pred bojom. Dokonca ani z nerovného súboja s mužom trikrát starším a väčším ako on. Len čo odlákal otca od mamy, vystrel útle plecía a zdvihol bradu, zasa zdvihol päsťe smerom k otcovi a zviechal sa na nohy.

„Ak chceš niekoho buchnúť, udri mňa,“ ozval sa chlapec nahnevane cez zaťaté zuby.

Mama sa načiahla z kúta, akoby sa snažila svojho syna ochrániť, ale ďalší švih svietnika ho zasiahol do čeluste. Odhodilo ho, spadol na chrbát a z úst mu vytryskla krv.

„Nie!“ vykričkla matka.

Annabelle zalapala po dychu a rozbehla sa k bratovi. „Beau!“ zvolala, zviezla sa vedľa neho na kolená a zabalila mu hlavu do svojej nočnej košielky. Stredom odevu sa už šírila jasný karmínový fľak.

Matka odhrnula synovi svetlé vlasy zo spotenej, zakrvavenej tváre, aby zhodnotila zranenie. S vytreštenými očami držala v náručí svoje dieťa.

Otec stál nad nimi a sledoval Beauovo bezvládne telo, akoby mu bolo jedno, či ho zabil. „Má, čo si zaslúžil,“ zamrmľal, odhodil zakrvavený svietnik na koberec a vypoťal sa z miestnosti. „Nemal sa mi pliesť do cesty. Staraj sa o seba, ty nevychovanec,“ hundral otec, keď odchádzal.

Grófove lekcie

Annabelle si vydýchla. Otec skončil, teda aspoň túto noc. Všetci to vedeli. Vždy sa vytratil, keď vážne zranil mamu alebo Beaua. Týmto strašným spôsobom syn zabezpečil jeho odchod, tú ranu prijal zámerne presne z tohto dôvodu.

Annabelle stekali po lícach slzy a modlila sa, aby sa jej brat prebral.

„Annabelle, miláčik,“ zašepkala mama s tvárou zmáčanou slzami. „Choď poprosiť Mary o horúci uterák. Utekaj.“

Annabelle poslušne prikývla. Mama nechcela, aby tu bola s nimi a všetko videla. Lenže Annabelle už nebola dieťa. V noci počula výkriky a nemala v úmysle schovávať sa v posteli, keď ju mama a brat potrebovali. Zatiaľ však nebrala odvalu zakročiť sama a uvaliť na seba otcov hnev. Jedného dňa to určite dokáže. Sľúbila si to. Keby nebola taká zbabelá, spravila by to dnes večer.

Nechala mamu sklznúť na zem a podoprieť Beauovi hlavu. Annabelle zdvihla zakrvavenú nočnú košeľu, vybehla čo najrýchlejšie z izby a tmavou chodbou utekala na vzdialený koniec. *Buď odvážna. Buď odvážna. Buď odvážna.* Otvorila dvere na schodisko pre služobníctvo a uháňala potme k Marinej spálni. Mary bola jej vychovateľka a jediná slúžka, ktorej mama dovolila pomáhať im počas nocí, podobých tejto. Jej izba bola prvá napravo na štvrtom poschodí. Annabelle sa bez zaklopania prešmykla dovnútra a potichu sa dostala cez desivú tmú ku guvernante. Jemne ňou zatriasla.

„Mary, zobuď sa,“ zatiahla zúfalým šepotom.

Mary otvorila hnedé oči. „Ach, Annabelle, drahá, to si ty.“ Slúžka zvrástila obočie. Hneď pochopila, prečo prišla.

„Mama potrebuje horúci uterák,“ nadýchla sa Annabelle.

Mary odhrnula prikrývku a vstala. Zapálila sviečku a obliekla si župan. „Pôjdem dole do kuchyne a prinesiem

ho,“ vyhlásila upokojujúcim hlasom. „Stretneme sa v matkinej spálni.“

Annabelle prikývla. Takýto rozhovor už absolvovali mnohokrát. Nemusela nič vysvetľovať. Annabelle sa otočila a ponáhľala sa von z dverí a dolu schodiskom.

Kým opäť prišla k Beauovi, jej brat mal modré oči podliate a čelusť v ohavnom odtieni fialovej, modrej a čiernej farby. Mama mu vlastnou nočnou košeľou utrela krv, ako najlepšie vedela. Kolísala synovu hlavu v lone, jemne sa mu prihovárala a hladila ho po vlasoch.

„Beau,“ vydýchla Annabelle a pátrala v bratovej zranej tvári. „Si v poriadku?“ Položila mu ruku na líce.

Beau prikývol a čosi zamrmal, potom zdvihol pohľad k matke. „Mama, je ti dačo? Neublížil ti, však?“

Matke vytryskli z očí slzy. „Pst, miláčik. Som v poriadku,“ uistila ho. „Nesmieš sa hýbať.“

„Už som dosť veľký,“ odsekol Beau so zaťatou čelusťou. „Čoskoro budem dostatočne schopný bojovať s ním.“

„Tíško, Beau. Len odpočívaj,“ prehodila matka a stále ho hladila po vlasoch.

O pár minút vbehla do izby Mary s niekoľkými uterákmi a malým lavórom s horúcou vodou. Bez slova si kľakla vedľa Beaua, namočila jeden z uterákov do vody, vyžmýkala ho a priložila mu ho na líce. Obe ženy si vymenili napätý pohľad. Matkine oči sa opäť naplnili slzami a kývla na Mary. Matka prikladala horúcu látku Beauovi na líce, zatiaľ čo Mary žmýkala ďalší uterák a utierala mu krv z tváre a krku.

Napokon Mary omotala Beauovi okolo hlavy ďalší čistý uterák, aby mu nepadol ten pri poranenej čelusti.

„Nemyslím si, že ju má zlomenú,“ zašepkala mama a pomohla synovi na nohy. „Pochybujem, že by dokázal rozprávať so zlomenou čelusťou.“

Grófove lekcie

„Tentoraz,“ prehovorila Mary a vstala tiež, „pošlete po lekára, moja pani? Nech sme si istí, že to nie je vážnejšie, ako si myslíme.“

Matka sa zachvela od strachu. „Vieš, že to nemôžem urobiť, Mary. Nabudúce by to bolo ešte horšie.“ Mama sklonila hlavu a Annabelle cítila, ako z nej vyžarujú hanba aj strach.

„Je mi to ľúto, moja pani,“ zamrmlala Mary hlasom plným rezignácie a smútku. S lavórom a mokrými uterákmi červenými od krvi zamierila k dverám. Bez obzretia oznámila: „Prinesiem čisté nočné košele pre vás a lady Annabelle, milady. A vrátim sa po ostatné uteráky a operiem ich.“

„Ďakujem,“ zaznel matkin dutý hlas.

Beau si pritlačil horúci uterák na čelusť a odkrival do svojej izby. Jeho sestra zostala s matkou, kým sa Mary nevrátila. Annabelle si rýchlo pretiahla cez hlavu krvou nasiaknutú nočnú košelu a obliekla si čistú, ktorú jej podala Mary. Mama vošla do svojej šatne a takisto sa prezliekla.

„Pôjdem za lordom Beaumontom,“ oznámila Mary a cestou von sa zastavila vo dverách. „Postarám sa, aby sa vypralo aj jeho oblečenie.“

„Ďakujem, Mary,“ zopakovala matka a obrátila sa k Annabelle.

„Annabelle, miláčik, chceš so mnou spať v mojej posteli?“ spýtala sa po odchode slúžky.

„Áno, mama,“ prikývla Annabelle. To bol ich rituál. Dcéra zostávala s mamou počas takýchto nocí, aby sa uistila, že bude v bezpečí. Pociťovala totiž obavy. Otec síce odišiel do svojej pracovne a opíjal sa ďalej do nemoty, ale na druhý deň sa ako vždy zobudí napoludnie nevrlý a neúprosný.

Mama odhrnula prikrývku na opačnej strane postele. Annabelle sa usalašila na matraci a pritúlila sa k nej. Mama ich obe prikryla a pritísila si dcérku k teplému telu. Mama

vždy voňala ružovou vodou. Annabelle sa nadýchla známej vône a vydýchla si. Prejde niekoľko týždňov, než sa bude musieť znova takto trápiť.

Chvíľu mlčali, kým Annabelle nabrala odvalu položiť otázku, ktorú sa vždy chcela opýtať. „Prečo sa otec tak hnevá?“

Mama jej uhladila rukou vlasy a objala ju tuhšie. „Ach, miláčik. Pretože sa opíja. Kiežby tvoj otec toľko nepil.“

„Požiadala si ho, aby prestal, mama?“ odvážila sa zapochybovať Annabelle.

Matkin hlas znel rezignovane. „Nespočetne veľa rás, miláčik.“

Annabelle sa zamračila. „Prečo teda neprestane?“

Mama si položila bradu na Annabellinu hlavu a vzdychla. „Nedokáže to, zlatko. Myslím si, že nemôže.“

„Ale z akého dôvodu ťa bije, mama?“

Annabelle cítila drobné pohladenie na hlave a matkine slzy, ktoré jej kvapkali na vlasy. „Pretože ma vlastní. Som jeho žena.“

PRVÁ KAPITOLA

Londýn apríl 1815

David Ellsworth bol grófom z Elmwoodu len niekoľko mesiacov a už sa strápnil. U Harrisonovcov sa pokúsil obslúžiť z polievkovej misy, ktorú jeden z lokajov niesol okolo obrovského stola, nesprávne oslovil dcéru lorda Mayfeathera, ktorá zrejme bola slečna, a nie lady, a očividne sa pustil do nevhodnej témy s lady Cranberryovou, ktorá sa naňho zdesene pozrela, keď začal rozprávať o bojoch v armáde na kontinente. Obsah bol zrejme pre jej uši príliš nelútostný.

David sa teda radšej ospravedlnil, vstal od stola a rýchlo sa vybral na chodbu hľadať miesto, kde by sa mohol ukryť a vychutnať cigaru. Ponáhlal sa okolo rôznych dverí, až vyšiel na verandu za domom. Vonku mrzlo, ale on si užíval ostrý vzduch po dvoch hodinách strávených v preplnenej jedálni. Z vnútorného vrecka kabátca vytiahol cigaru a zapálil si ju od sviečky, ktorá blikala na stole pri dverách. Bola to jedna z posledných cigár, čo mu zostali. Daroval mu ich španielsky dôstojník na kontinente. Mal v úmysle naplno si ju užiť.

Davidova mladšia sestra Marianne ho požiadala, aby prestal fajčiť cigary, a on to chcel splniť. Ale nie dnes večer. V tejto chvíli nasal známy dym, zavrel oči a snažil sa zabudnúť na všetky nepríjemnosti, ktoré napáchal v jedálni.

Marianne mala pravdu. Potreboval niekoho, kto by ho naučil byť grófom. On, jeho sestra a ich brat Frederick, ktorý zahynul ako hrdina vo vojne, vyrastali v malom domčeku v Brightone a nikto z nich netušil, že ich otec je jediným synom grófa z Elmwoodu. Mysleli si, že otec je stolár, nie prekliaty gróf.

Marianne slúžila ako komorná, kým sa nestretla s markízom z Bellinghamu, ktorý ju po dvoch prípadoch zámenny identity a výlete do Francúzska požiadal o ruku. A teraz boli tu, dvaja súrodenci, obaja vtlačení do rolí grófa a budúcej markízy, ktorí vedeli len málo o smotánke. David by všetko považoval za smiešne, keby to nebola pravda. Taký bol jeho život vo veku dvadsaťdeväť rokov. Celkom odlišný od jeho predstavy.

Spočiatku David predpokladal, že bude zaujímavé zaujať miesto v snemovni lordov. Využije svoju novonadobudnutú moc na presadenie zákonov, ktoré by pomohli vojakom a ich rodinám. David sa tešil na túto časť svojej novej úlohy. Práve tá druhá časť, ktorej sa obával – nekonečný kolotoč spoločenských stretnutí, rozhovorov a etiketa, čo neprestajne porušoval –, ho privádzala do šialenstva.

Potiahol si z cigary, vypustil obláčik dymu, oprel sa o studenú kamennú stenu za sebou a zavrel oči. Nie, ešte sa nemienil cigár vzdať. Dobrý dym bol niekedy jediným spoločníkom vojaka na mrazivom, osamelom bojisku, ktoré páchlo pušným prachom a smrťou.

Vtom mu do uší udrelo jemné ženské zakašľanie. Otvoril oči a sledoval krásnu blondínku, ktorá vyšla na verandu a odháňala si dym z tváre.

„Čo sa tu deje?“ prehovorila stiesneným, nešťastným hlasom a naďalej kašľala.

Grófove lekcie

David sa odlepil od steny a mával rukou vo vzduchu v snahe rozptýliť dym. „Prepáčte. Je mi to ľúto.“ Výborne. Pri svojej smole pravdepodobne práve vyfúkol dym do tváre jednej z kráľovských princezien.

Blondínka naňho prižmúrila oči. „Malo by,“ odvetila a pevnejšie si pritiahla okolo pliec očividne drahú pelerínu, lemovanú kožušinou.

„Neuvedomil som si, že je tu ešte niekto iný.“ Pohľadom si premeral jej krásne, draho pôsobiace ružové večerné šaty, ktoré čiastočne zakrývala pelerína. Na krku mala diamanty a niekoľko si ich zaplietla aj do svetlých vlasov. Mala tie najnebeskejšie modré oči, v ktorých sa odrážalo svetlo sviečok horiacich na oboch stranách neďalekých dverí. Rozhliadol sa okolo seba. Zdalo sa, že mladá a krásna žena je sama. To bolo nezvyčajné.

„Ospravedlňujem sa, moja pani... ehm, ste pani, však?“ Dočerta. Bol hlupák. O pravidlách správania v spoločnosti veľa nevedel, ale bol si celkom istý, že spýtať sa dámy, či je pani, je porušením pravidiel.

Zdvihla svetlé obočie a zasmiala sa. „Čo si myslíte? Vyzerám ako pani?“

„Áno, no, vlastne... vyzeráte nádherne,“ podarilo sa mu vytisnúť zo seba a túžil sa nakopať za svoju nerozumnosť. Čo presne mal človek hovoriť pri stretnutí s takýmto nebeským stvorením v tmavej, studenej záhrade? Nič v jeho vojenskej kariére ho na takúto udalosť nepripravilo. Keby bola francúzska vojačka, zastrelil by ju. Aspoň by sa o to pokúsil. Keby bola anglická bojovníčka, ponúkol by jej cigaru. Namiesto toho stál, civel na ňu ako somár a dúfal, že ešte niečo povie.

„Dovoľte mi, aby som vám ušetrila problémy, pán...“ Odmlčala sa a čakala, kým jej prezradí svoje priezvisko.

„Ellsworth,“ vyprskol. Opäť chyba. Nemal nikomu hovoriť, že sa volá Ellsworth. Nie, odkedy sa stal prekliatym grófom z Elmwoodu. Ako sa však mohol opraviť? Už dokázal, že je hlupák, neodvážil sa pridať ďalší dôkaz.

Ale čo to povedala? Chce ho ušetriť problémov? Zamračil sa. Čo tým mohla myslieť? Už sa chystal pustiť cigaru na zem a rozdrviť ju topánkou, keď sa načiahla a vzala ju do prstov v rukavičkách. S údivom sledoval, ako si ju priložila k perám, potiahla a vyfúkla dym do chladného vzduchu nad jeho hlavou. Kto bola táto mladá žena? Stretol ju už azda pred zhromaždením spoločnosti v salóne? Veľmi o tom pochyboval. Bol by si ju zapamätal. Nebola to osoba, na ktorú by tak ľahko zabudol.

Prižmúril oči. „Boli ste tu celý večer?“ spýtal sa prekvapený, ako mohol prehliadnúť jej prítomnosť.

Zasmiala sa. „Nie, celý večer nie. Obávam sa, že často meškám na takéto stretnutia. Vklázla som v polovici večere. Naschvál. Vďaka tomu sú tieto povinnosti menej náročné.“

„Povinnosti?“ uvedomil si trochu prekvapený, že žena, ktorá sem očividne patrí, tu je nešťastná.

Premerala si ho, akoby hodnotila každý kúsok jeho oblečenia. Zrazu bol rád, že mu jeho nastávajúci švagor, markíz z Bellinghamu, pomohol pri kúpe vecí do nového šatníka, vhodného pre grófa. „Môžete si ušetriť zdvorilosti, pán Ellsworth. Poznám vašu hru.“

„Hru?“ Zažmurkal na ňu. Čo tým, dočerta, myslela?

Vzdychla, prevrátila oči a znova si potiahla z cigary. „Áno, už som to videla asi stokrát. Videli ste ma odísť od stola a sledovali ste ma až sem. Lenže vy sa tvárite, že ste ma nespozorovali. Predstierate, že ste ani nevedeli o mojej prítomnosti. Tomu mám veriť, však?“ Agresívne naňho žmurkla.

Grófove lekcie

David sa poškrabal po nose a prekrížil si ruky na hrudi. Pritom si ju prezeral rovnako dôkladne ako ona pred chvíľou jeho. Naozaj si táto mladá žena myslela, že ju sem prišiel hľadať? „Môžete veriť, čomu chcete, slečna...“

Prevrátila oči a povýšenecky sa zasmiala. „Aha, teraz sa budete tváriť, akoby ste nepoznali moje meno.“ Pokrútila hlavou a pevnejšie si pritiahla pelerínu na plecía. „Vy muži musíte vskutku začať vymýšľať originálnejšie plány. Ani neviem, koľkokrát som už zažila túto situáciu. Ubezpečujem vás, že už je dosť otrepaná.“

David vydal neurčitý zvuk, čosi medzi zafučaním a zastonaním. Za koho sa považuje táto mladá žena? Nemôže byť ani náhodou jednou z kráľovských princezien. Veľmi pochyboval, že by sa niektorá z mnohých dcér kráľa Juraja potulovala po záhrade, fajčila cigary a bola nevychovaná. „Ospravedlňujem sa, ak je môj plán zastaraný, slečna. Obávam sa, že som nemal veľa času vymyslieť niečo originálnejšie.“ Venoval jej strohý úsmev.

„Vidím, že ste to nedokázali,“ odvrkla. „Teraz nič nehovorte. Ponúknete mi, že ma odprevadíte späť do jedálne, a potom sa spýtate, či ma môžete zajtra navštíviť. Dovoľte, aby som vám ušetrila čas. Smiete ma odprevadiť nazad, ale zajtra ani v iný deň ma nemôžete navštíviť.“ Svoju prednášku ukončila prikývnutím.

David jej vytrhol cigaru z prstov a sám si z nej potiahol. Ak chce byť hrubá, ukáže jej, čo je hrubosť. „To je celkom v poriadku,“ odpovedal s falošným úsmevom na tvári. „Pravda je totiž taká, že nielenže nemám v úmysle odprevadiť vás do jedálne, ale nenavštívil by som vás, ani keby ste boli posledná dáma, ktorá zostala v Londýne.“

S tými slovami odhodil cigaru, rozdrvil ju topánkou, zvrtol sa na päte, otvoril dvere a vošiel dnu. Nevenoval jej

jediný pohľad a so samopašným úsmevom kráčal k jedálni sám. Na výraz čistého šoku a pobúrenia, ktorý sa mladej žene pri jeho reči objavil na tvári, tak skoro nezabudne.

Jednoducho to bolo na nezaplatenie.

Takto vyzerala azda najväčšia zábava, akú zažil od príchodu do Londýna. Odmietol jednu z rozmaznaných aristokratiek. Títo ľudia by sa naozaj mali brať oveľa menej vážne. Ako, preboha, zapadne do tohto hrozného sveta plného namyslených ľudí a ich nudných pravidiel?

David pokrútil hlavou. Nech už bola tá žena ktokoľvek, očividne si zvykla byť drzá a nemala okolo seba ľudí, ktorí by jej to oplácali. Jedno však vedel s istotou: ak by mal ešte niekedy smolu a natrafil znova na tú arogantnú slečnu, ani trochu by ho to nepotešilo.

DRUHÁ KAPITOLA

Annabelle s otvorenými ústami hľadela na dvere, cez ktoré muž práve zmizol. Preboha, kto to bol? Za dvadsaťtri rokov sa jej ešte nestalo, aby sa k nej nejaký slušný muž správal tak hrubo. Bol vôbec džentlmen? Podľa jeho pozvania na večierok lady Harrisonovej usúdila, že musí byť, ale nikdy predtým ho nevidela a pritom poznala všetkých džentlmenov zo smotánky. Každého z tých nudných, predvídateľných pánov. Mohol byť cudzovec, ale hovoril dokonalou angličtinou bez stopy po prízvuku. Nepoznala veľa cudzincov, ktorí by tak dobre rozprávali po anglicky. Navyše vôbec nepoznala smiešnu cigaru, ktorú s ním zdieľala. Nepodobala sa na tie, čo ukradla z tabatierky v bratovej pracovni a tajne vyfajčila. Možno bol ten muž predsa len cudzinec.

Aby bola celá situácia ešte zamotanejšia, chlap bol mimoriadne pekný. Vyzeral asi na tridsať rokov, bol vysoký, mal široké plecia, úzky driek a hranatú čelusť, tmavohnedé vlasy a tmavomodré oči. Táto kombinácia ju odjakživa fascinovala. Keď ho uvidela prvýkrát, polovicu tváre mu zahalovala tma, ale vo svetle sviečok jej takmer vyrazil dych. Nie preto, že pred ňou fajčil.

Muži ju neraz sledovali von na terasu a snažili sa ju skompromitovať. Predstierali, že nevedia o jej prítomnosti. On